

G. Ardina :

Murin.

Bilo je lepega poletnega dne. Zlatorumeno solnce je razpošiljalo svoje žarke naokoli. Nebo je bilo sinje barve. Črni murni, cvrketajoči pred oglájenimi luknjicami, brenčavi čmrlji, pridne čebelice in lepotično pisani metulji — vse je romalo od cveta do cveta kakor zlate mladostne sanje. O, kako lepo je poletje! Vse se giblje in ziblje, vse skače, smuče in cvrči, da je kaj.

Tudi osiveli starček se pride gret na klop. Ljudje se izprehajajo. Nekateri krenejo na cesto, ki se vije kakor srebrna nit mimo poslopij, dalje v dolino in log. Tam se križa z njo nasprotna cesta, ki drži v temni gozd, poln mogočnih hrastov, sključenih borovcev in tankih zelenih jelk-košatic, ki rasto ob robu. Nekoliko bolj na strani, kjer se razprostirajo travniki, kjer cvetó bele marjetice, rdeči petelinčki, šentjanževa roža — tamkaj pa žubori in šumi biserni studenec in žene svoje valčke proti jugu na konec gozda.

Tam zapazimo tri otroke. Prva je sedemletna Tončika, ki ima v roki škatljico, Zraven nje pa sedi petletna Micika, ki ima v naročju bele marjetice, v eni roki pa drži še glavico marjetice in trga lističe z nje ter šepeta: »Nebesa, vice, pekel.« Ah, kako se vzradosti, ko utrga zadnji listek: »Nebesa!« Poleg Tončike pa sedi šestletni deček, bratec Tončkin, Stanislav. Ta pa drži na roki božjega volka in ga prosi: »Božji volek, pokaži mi domek!« ... In volek zleti — ne na tla, ne po strani, ampak kvišku — naravnost proti zlatim nebesom. Tedaj se pa prikaže v

luknjici nekaj črnega — murin! Hitro seže Tončika v škatlo po palčico, pa dene prst na usta, v znamenje, naj bosta onadva tiho, da ne splašita murna — pa prime s palčico murna. A ta je hitrejši, — pa se zmuzne nazaj v luknjico. To pa ne ustraši Tončike; brž začne spet drezati v luknjico. Murin pa jezen skoči vun in Tončiki ravno na roko. Tončika pa brž v jok! Teda j pa pridejo ravno oče mimo, primejo murna v roko in ga denejo v škatlo. Vsi otroci so veseli, da se jim je posrečil lov. Tončika pa pravi, da bo murna redila vse poletje. A doma ji ne bo cvrčal. Ljubše mu je v črni luknji ko v lepi škatli.

Ernest Šušteršič:

Srečni državljani.

Yneki mali deželi so ulovili ljudje Srečo in je niso hoteli izpustiti.

O tem je slišal tudi neki radovednež, ki je hotel izvedeti, kakšna je Sreča. Šel je zato čez devet vodâ, čez devet gorâ. Srečno je priromal v tisto deželo, kjer je bila Sreča nastanjena.

Državljani so tujca prijazno sprejeli, ga pogostili, mu razkazali vse kraljestvo in ga peljali naposled h kralju. Celo kralj je bil z njim zelo vljuden.

»Kaj želiš, o tujec?« ga je vprašal.

»Videl bi rad Srečo,« je rekel. »Ukaži ji, o kralj, da pride semkaj.«